

OANA PARIȘI

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Am avut mereu dorința de a fi în preajma oamenilor și de a le face bine, de a le face dreptate. Încă din copilărie mi-am manifestat dorința de a mă dedica lor. La început, copil fiind, visam să devin medic, apoi avocat. Mai târziu, am descoperit aplecarea mea spre cei aflați în impas și așa, am descoperit asistența socială.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Deși îmi plac mai mult oamenii decât cifrele, am absolvit Liceul Economic, dar ceva îmi lipsea în sufletul meu. Știam că lumea cifrelor nu mi se potrivește, că nu e locul meu și m-am înscris la Facultatea de Psihologie și Asistență Socială, Catedra de Asistență Socială din cadrul Universității de Vest din Timișoara. Apoi totul a venit firesc, iar ca asistent social simt împlinirea aceea pe care numai pasiunea pentru ceva ți-o poate oferi.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Înseamnă să fiu eu însămi, entuziastă, empatică. E cel mai simplu mod de a arăta dragostea mea pentru oameni.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

În cei 14 ani de activitate am întâlnit multe povești de viață impresionante, care au avut impact pozitiv asupra personalității mele și asupra dezvoltării mele profesionale. Mă voi raporta la cel mai recent caz, fiind unul special. Este vorba despre o tânără care se confruntă cu mai multe probleme de sănătate. În copilărie i-a fost amputat brațul drept, apoi, în adolescență i-a murit mama, dar a avut o forță extraordinară și a mers mai departe. Acum ea însăși este mamă, e foarte muncitoare și devotată familiei, iar optimismul ei, cum rar întâlnești, mereu m-a uimit. Astfel de oameni sunt exemple demn de urmat. Ei ne arată că viața e frumoasă și merită trăită, oricât de încercate ar fi căile ei. Și peste toate, să treci cu demnitate și cu zâmbetul pe buze, chiar dacă în suflet durerea este cât un munte. Astfel de oameni ne arată că poți îmbrățișa cu inima, mai ales când brațele nu te ajută, că poți zbura spre visele tale, chiar dacă picioarele tale nu au forță pentru a te ajuta să mergi pe drumuri de alții bătătorite.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Cred că există un echilibru între studiu și vocație, iar un asistent social cu vocație poate acorda servicii de calitate doar dacă are competențe profesionale, cunoaște metodele și tehnicile în asistență socială și utilizează corect instrumentele de lucru.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Asistența socială reprezintă un domeniu foarte vast și complex, este o provocare continuă. Într-un noian de informații și cazuri diferite și sensibile, e nevoie de multă dragoste de oameni, fermitate, răbdare, dar și înțelepciune. Dorința de a-i ajuta pe alții și de a contribui la schimbarea în bine a vieții celor din jur este ceea ce mă motivează să merg mai departe în ciuda tuturor obstacolelor care sunt inerente

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Primul gând mă duce către Maica Tereza și toată viața sa dedicată semenilor. A atins multe vieți, și-a pus amprenta pe mii de suflete, iar dedicarea ei pentru a-i ajuta pe cei săraci, bolnavi și neajutorați o fac cu adevărat o sfântă. Din păcate, sunt extrem de rari oameni ca ea. Astăzi, ne-au rămas cuvintele ei puternice și amintirea unui om-înger.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Astfel încât să simt din partea asistentului social vocație pentru ceea ce face și dragoste pentru oameni.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Aș putea spune că fiecare beneficiar și-a pus amprenta asupra mea într-un fel unic, însă cel mai mult m-a impresionat entuziasmul celor aflați în situații dificile și puterea lor de a-și depăși condiția. Ei sunt adevărate lecții de viață.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Cred că fiecare asistent social s-a confruntat, măcar o dată, cu o astfel de situație. De multe ori, beneficiarii văd în asistentul social un "colac de salvare", dar de puține ori au dorința de a se ridica și a ieși ei înșiși din situația în care se află. Ori, asistentul social și beneficiarul trebuie să fie o echipă din care beneficiarul să vrea să fie campionul propriei vieți.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Asistența socială urmărește să contribuie la bunăstarea oamenilor, având în centrul său demnitatea, valoarea umană și justiția socială. De multe ori, profesia de asistent social este subestimată, uneori chiar se crează confuzii cu alte profesii, pierzându-se din vedere importanța acesteia. Așadar, îmi doresc să fim repectați și prețuiți la adevărat noastră valoare. Nu ne trebuie lauri pentru asta, dar îmi doresc ca societatea să ne fie sprijin în împlinirea misiunii noastre.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Profesia de asistent social presupune o pregătire specială prin intermediul căreia oamenii sunt ajutați să-și schimbe funcționarea lor socială, modul în care interacționează ca indivizi, cu alte persoane, cu grupuri, cu servicii și instituții și, totodată, ajută și grupuri sau chiar categorii sociale mari. De aceea, dragi viitori colegi, faceți tot ce depinde de voi pentru a aduce în viața semenilor bucurie, speranță și încredere în forțele proprii.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este....

"Nu toți putem face lucruri mari pe acest Pământ. Dar putem face lucruri mici, cu multă dragoste." (Maica Tereza)